

Rada Główna
Związku Zawodowego
Prokuratorów i Pracowników Prokuratury
Rzeczypospolitej Polskiej

Biuro Rady Głównej ZZPiPP RP: Prokuratura Apelacyjna w Katowicach
ul Wita Stwosza 31, 40-042 Katowice, tel. 253 10 35, fax 032/253 10 20
internet: www.prokuratura-zz.pl e-mail: biuro@prokuratura-zz.pl,

RG 31/14

Katowice, 17 czerwca 2014 r.

Pan/Pani

Prokuratorzy

Apelacyjni, Okręgowi, Rejonowi

wszyscy

Szanowni Państwo!

21 maja 2014 r. I Zastępca Prokuratora Generalnego skierował do Prokuratorów Apelacyjnych pismo dotyczące wejścia w życie 1 lipca 2015 r. ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. W piśmie tym przewiduje się wzrost obciążenia pracą prokuratorów, w tym w szczególności na szczeblu prokuratur rejonowych. Mając to na uwadze I Zastępca Prokuratora Generalnego zwrócił się do kierowników jednostek o dokonanie symulacji prognozowanego wzrostu obowiązków służbowych oraz zajęcie stanowiska w zakresie wynikających z tego potrzeb etatowych.

Rada Główna Związku Zawodowego Prokuratorów ocenia takie działanie jako co prawda znacznie spóźnione, aczkolwiek wysoce pożądane. Symulacje tego rodzaju powinny być przeprowadzone już w chwili przyjęcia przez rząd projektu nowelizującego procedurę karną. W ocenie Rady rzetelna symulacja prognozowanego wzrostu ilości obowiązków prokuratorów być może powstrzymałaby ustawodawcę od wprowadzania uchwalonych już zmian.

Zmiany te, przy założeniu zachowania dotychczasowej struktury prokuratury, stwarzają bezwzględna konieczność istotnego wzmocnienia etatowego prokuratur rejonowych. Rada ma przy tym na myśli etaty orzecznicze, jak i w szczególności etaty administracyjne. Jest bowiem w naszej ocenie rzeczą oczywistą, istotny przyrost obowiązków również w tej ostatniej grupie. Rada podkreślała to w swojej Uchwale z 22 kwietnia 2014 r., którą przekazujemy w załączeniu.

W cytowanym stanowisku wskazywano m.in. na konieczność zapewnienia prokuratorom prokuratur rejonowych fachowej obsługi asystenckiej. Jest rzeczą całkowicie niezrozumiałą, dlaczego w sądach powszechnych stosunek sędziów do asystentów kształtuje się na poziomie 2:1. W tym samym czasie w prokuraturach rejonowych asystent to stanowisko nieistniejące.

W związku z powyższym Rada Główna apeluje do kierowników jednostek organizacyjnych prokuratury – prokuratorów apelacyjnych, okręgowych i rejonowych o możliwie kompleksową ocenę skutków regulacji ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. Doświadczenia środowiska prokuratorskiego bowiem pozwalały poprzednio zaobserwować, niepożądane zjawisko sprowadzające się do niewykazywania pewnych oczywistych uwarunkowań i wpisywania się w pewne artykułowane na zewnątrz oczekiwania. Rada ma tu na myśli w szczególności wypowiedzianą w Sprawozdaniu z 2013 rok tezę o tym, że prokuratura jest przygotowana do wyzwań kontradiktoryjnego procesu karnego, podczas gdy w sposób oczywisty od takiego stanu gotowości jest daleka o czym świadczy pismo I Zastępcy Prokuratora Generalnego z 21 maja 2014 r. Pismo to wskazuje zdaniem Rady, że prokuratura jest nie tylko nie gotowa, ale wręcz nie ma nawet rozeznania w tej elementarnej kwestii, jaką jest rewolucyjna transformacja modelu postępowania przygotowawczego począwszy od 1 lipca przyszłego roku.

W tym stanie rzeczy, Rada dla zobrazowania skali obciążenia dodatkowymi obowiązkami, zwraca się o uwzględnienie w odpowiedzi na pismo I Zastępcy Prokuratora Generalnego następujących zagadnień:

1. Wzrostu liczby spraw do obsadzenia w sądzie w związku z likwidacją trybu uproszczonego, poprzez dokładne określenie jaka liczba spośród kierowanych do sądu spraw, rozpoczyna się i kończy w takim trybie.
2. Szacunkowej ilości czasu, o który zwiększy się zaangażowanie prokuratorów w sądzie w związku ze zniesieniem trybu uproszczonego.
3. Szacunkowej ilości czasu, o który zwiększy się udział prokuratorów w wokandach sądowych w związku ze zmianą formuły procesu na kontradiktoryjną.
4. Wskazania, czy w związku z czynnościami nadzorczymi dochodzenia będą rejestrowane w repertoriach DS., w jaki sposób zaliczane będą do obciążenia, jakie konkretne obowiązki w związku z nadzorem nad dochodzeniami ubędą poza obowiązkiem zatwierdzania policyjnych decyzji i w jakim zakresie zniesienie tego obowiązku odciążą prokuratorów?
5. Wskazania, jaka jest przewidywana skala wzrostu ilości przesłuchań świadków w związku ze zmianami w postępowaniu przygotowawczym oraz czy podjęto rozmowy z jednostkami policji, w celu wypracowania metodyki w zakresie stosowania jednej z trzech form dokumentowania czynności ze świadkiem – notatki, protokołu uproszczonego i protokołu zwykłego.
6. Wskazania, jaki wpływ na długość postępowań może mieć wprowadzenie instytucji zaznajomienia pokrzywdzonego?
7. Wskazania, jaki wpływ na obciążenie prokuratorów i administracji może mieć selekcja materiałów kierowanych wraz z aktem oskarżenia do sądu?
8. Wskazania, jakie rozwiązania przewidywane są w związku z koniecznością archiwizacji materiałów po selekcji akt postępowania przygotowawczego, w szczególności w związku z archiwizacją i jej kosztami?
9. Określenia, czy na poziomie współpracy między sądem, a prokuraturą podjęte zostały działania organizacyjne zmierzające do zapewnienia wykonywania obowiązków prokuratorom w sądzie (dostęp do akt sprawy, sprawy lokalowe itp.).
10. Wskazania w jaki sposób zapewnić się będzie dostęp do dowodów prokuratorowi w sądzie? W jakim zakresie ewentualny obowiązek kserowania akt głównych do akt podręcznych obciążą pracowników administracji i wydłuży ekspedycję materiałów do sądu?

11. Wskazania w jaki sposób na zwiększenie zaangażowania czasowego pracowników administracji wpływają obowiązki wyodrębniania osobnych tomów z zeznaniami i wyjaśnieniami?
12. Wskazania czy digitalizacja akt jest możliwa na poziomie prokuratur rejonowych oraz zaangażowania jakich sił ludzkich po stronie pionu administracji wymagałaby?
13. Wskazania w jaki sposób dostarczane do sadu będą o wiele bardziej obszerne akta podręczne?
14. Wskazania, czy zabezpieczone zostały środki na wynagrodzenia dla wnioskowanych przez podejrzanych obrońców z urzędu, w przypadku umorzenia postępowania w fazie in personam?
15. Wskazania innych, ewentualnych problemów.

Rada Główna Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP zwraca się z uprzejmą prośbą o kierowanie uwag do swojej siedziby na adres: biuro@prokuratura-zz.pl.

Przewodniczący
Prezydium Rady Głównej
Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników
Prokuratury Rzeczypospolitej Polskiej
nr Barbara Orobach
Jacek Skała

Do wiadomości:

Pan Minister Sprawiedliwości

Pan Przewodniczący Krajowej Rady Prokuratury

Pani Przewodnicząca Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka

Przewodniczący Klubów Parlamentarnych

Załącznik:

Uchwała z dnia 22 kwietnia 2014 r.

Warszawa, dnia 22 kwietnia 2014 r.

**UCHWAŁA RADY GŁÓWNEJ ZWIĄZKU ZAWODOWEGO PROKURATORÓW
I PRACOWNIKÓW PROKURATURY
W SPRAWIE USTAWY Z DNIA 27 WRZEŚNIA 2013 R. O ZMIANIE USTAWY
KODEKS POSTĘPOWANIA KARNEGO ORAZ PROJEKTU USTAWY Z DNIA
31 MARCA 2014R. O ZMIANIE USTAWY KODEKS KARNY I NIEKTÓRYCH
INNYCH USTAW.**

Rada Główna Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP po raz kolejny zwraca uwagę na konsekwencje uchwalenia ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy kodeks postępowania karnego w sferze bezpieczeństwa prawnego państwa i obywateli. Podtrzymujemy stanowisko, iż tak szeroko zakrojona transformacja postępowania karnego powinna być połączona ze stworzeniem całkowicie nowego kodeksu w miejsce dziś obowiązującego z 1997 r., który był przedmiotem licznych nowelizacji. Tezę tą potwierdza fakt, iż uchwalone przez Sejm przepisy jeszcze nie weszły w życie, a już przedstawia się pierwsze z projektów ich kolejnych nowelizacji. Dowodzi temu treść projektu dnia 31 marca 2014 r., przedłożonego przez Ministerstwo Sprawiedliwości. Ustawa ta nowelizuje dopiero co znowelizowane przepisy, które jeszcze nie zaczęły obowiązywać, co potęguje wrażenie chaosu, podważając jednocześnie zaufanie obywatela oraz podmiotów występujących w procesie karnym do racjonalizmu, który powinien towarzyszyć działaniom ustawodawcy. Brak takiego podejścia ujawnił się już w trakcie sejmowego procesu legislacyjnego, kiedy to w sposób niespodziewany, pod wpływem lobbystów, postanowiono wprowadzić istotne korekty w postępowaniu przygotowawczym, podczas gdy projekt stworzony przez Komisję Kodyfikacyjną, a następnie wniesiony przez Rząd pod obrady Parlamentu dotyczył w pierwotnej wersji wyłącznie postępowania jurysdykcyjnego. Wyraźnego podkreślenia wymaga fakt, iż zmianom uchwalonym w procesie karnym nie towarzyszą prace legislacyjne nad takim zreformowaniem prokuratury oraz policji, które umożliwiłoby sprostanie wymogom nowego, kontradiktoryjnego modelu postępowania karnego. Wielokrotnie zapowiadany projekt ustawy Prawo o prokuraturze, jak dotąd nie trafił pod obrady Rady Ministrów. Jego kolejne wersje charakteryzują się stopniową redukcją rozwiązań, które umożliwiłyby stawienie czoła wymaganiom nowej procedury. Na szczególną uwagę zasługuje brak jakichkolwiek działań przystosowawczych w stosunku do Policji, na której według nowych rozwiązań spoczywać będzie znacznie większa ilość obowiązków związanych z samodzielnym prowadzeniem dochodzeń. Fakt ten całkowicie utracono z pola widzenia, gdyż wstępny projekt reformy nie przewidywał zmian w przepisach

obejmujących postępowanie przygotowawcze. W efekcie Policja nie jest obecnie gotowa na prowadzenie postępowań według nowych reguł. Funkcjonariusze Policji z jednej strony nie są objęci kompleksowym programem szkoleń z nowej procedury, z drugiej zaś, sama Policja nie dysponuje odpowiednimi kadrami z przygotowaniem prawniczym. Zmiana takiego stanu rzeczy wymaga nie tylko intensywnych prac legislacyjnych ale także znacznych nakładów finansowych. Z kolei szkolenia dla prokuratorów prowadzone są przez wąskie grono naukowców, rekrutujących się spośród autorów reformy. Cechuje je entuzjastyczne i bezkrytyczne podejście do wprowadzonych zmian oraz daleko idące oderwanie od realiów praktyki wymiaru sprawiedliwości. Ich wartość dydaktyczna oceniana jest przez prokuratorów wysoce krytycznie. Po analizie aktualnej sytuacji, Rada Główna Związku Zawodowego Prokuratorów i Pracowników Prokuratury RP jako organ reprezentujący największą organizację zrzeszającą prokuratorów ostrzega, iż przyjęte rozwiązania skutkować będą wydłużeniem, zamiast znacznym przyspieszeniem procesów karnych, a w przypadku przyjęcia pełnego modelu kontradiktoryjności procesu karnego bez powiązania tych zmian z gruntowną reformą ustrojową prokuratury, wręcz paraliżem śledztw, z którego zadowoleni będą jedynie wchodzący w konflikt z prawem. Z kolei wprowadzenie tzw. „obrony na życzenie” na koszt Skarbu Państwa stanowić będzie kolejne, niedoszacowane w przedstawionej ocenie skutków regulacji, obciążenie dla budżetu stojące w kolizji z interesami obywateli – podatników.

I. Kontradiktoryjność, a reforma strukturalna.

Zgodnie ze stanowiskiem Rady Głównej Związku zmianom procedury karnej winny towarzyszyć równoległe prowadzone gruntowne reformy ustrojowe prokuratury w zakresie umożliwiającym prokuratorom zajmującym się na co dzień prowadzeniem i nadzorowaniem postępowań przygotowawczych dostosowanie specyfiki pracy do dodatkowych obowiązków. W naszej ocenie, dostosowanie ustrojowe prokuratury do nowego modelu kpk wymaga w szczególności:

Po pierwsze, wprowadzenia zasady powiązania prokuratora referenta ze sprawą od samego początku, aż do jego prawomocnego zakończenia z uwzględnieniem postępowań przed sądami wszystkich instancji i Sądem Najwyższym. Konieczność taka jawi się jako bezdyskusyjna zwłaszcza wobec treści projektu nowelizującego KPK z dnia 31 marca 2014 r., zgodnie z którym zasada kontradiktoryjności nie będzie doznawała jakichkolwiek wyjątków, tj. sąd pozbawiony zostanie możliwości przeprowadzania dowodów

z urzędu, nawet w wypadkach uzasadnionych szczególnymi okolicznościami. Takie uregulowanie wymaga od prokuratora jako strony procesu bezwzględnej znajomości akt postępowania sądowego i stosownego przygotowania do udziału w rozprawie głównej. Konieczność powiązania prokuratora referenta ze sprawą przed sądem II instancji wynika z kolei z zmiany modelu postępowania odwoławczego, w którym w miejsce dominującego obecnie pierwiastka kasatoryjnego, pojawi się szeroka możliwość rozstrzygnięć reformatoryjnych, w związku umożliwieniem sądowi II instancji prowadzenia postępowania dowodowego, a także względami dobrze rozumianej ekonomiki procesowej.

Po drugie, wprowadzenia zasady obowiązkowego referatu oskarżycielskiego dla każdego prokuratora bez wyjątków, co umożliwiłoby równomierny podział nowych obowiązków na wszystkich prokuratorów, a nie tylko nieco ponad 60%, którzy obecnie zajmują się prowadzeniem i nadzorowaniem postępowań przygotowawczych. Wprowadzeniu tej zasady powinna towarzyszyć redukcja obowiązków prokuratorów w prokuraturach apelacyjnych oraz okręgowych związanych z nadzorem, ocenami okresowymi, sprawozdawczością, międzynarodowym obrotem prawnym, czy też rozstrzygnięciem sporów kompetencyjnych, a także zmiany strukturalne w Prokuraturach Apelacyjnych, w których spośród wszystkich wydziałów jedynie jeden zajmuje się prowadzeniem postępowań oraz w Prokuraturach Okręgowych, w których spośród istniejących wydziałów tylko dwa wykonują tego rodzaju obowiązki.

Po trzecie, możliwie szerokiego określenia właściwości rzeczowej prokuratur okręgowych i apelacyjnych, tak aby obciążenie i odpowiedzialność za podejmowane decyzje procesowe prokuratorów zatrudnionych na tych szczeblach było równomierne z obciążeniem prokuratorów prokuratur rejonowych, którzy w obecnym stanie rzeczy zajmują się prowadzeniem większości postępowań.

Po czwarte, rozbudowy poprzez doetatyzowanie pionu wspomagającego prokuratorów – administracji i asystentów. Jest to związane z powstaniem szeregu nowych obowiązków obciążających w istocie urzędników zatrudnionych w sekretariatach prokuratury. Asystenci prokuratora bowiem nie występują w prokuraturach rejonowych. Wśród nowych zadań wymienić między innymi należy: konieczność selekcji materiałów zgromadzonych w postępowaniu na dołączane do akt kierowanych do sądu i pozostające w prokuraturze oraz przechowywania i archiwizacji tych ostatnich, konieczność wyodrębniania zbiorów zawierających zeznania świadków i podejrzanych przed skierowaniem sprawy do sądu, obowiązek kopiowania wszelkich

dowodów z przesłuchań świadków i podejrzanych oraz dołączania ich do akt podręcznych, celem zapewnienia możliwości ich odczytywania przez prokuratorów na kontradiktoryjnej rozprawie głównej, konieczność prowadzenia szczegółowych przeglądów akt podręcznych wraz z numeracją kart i dołączania do nich protokołów wszystkich rozpraw. W związku ze znacznym wzrostem objętości akt podręcznych niezbędne będzie również ich sprawne dostarczanie do sądu. Za nieuniknione uznać należy również wypożyczanie akt przed rozprawą, celem zapoznania się z ich zawartością i sporządzenia ewentualnych wniosków dowodowych.

II. Zmiany w postępowaniu przygotowawczym wprowadzone na etapie prac parlamentarnych:

Zmiany te jak ponoszono powyżej wprowadzono na z inicjatywy środowisk skupionych wokół czynnych w sprawach karnych adwokatów. Zakładają one między innymi, iż wypowiedzi „świadka” Policja utrwałać będzie, co do zasady w formie notatki urzędowej, a w przypadku gdy przystąpi do przesłuchania w formie protokołu ograniczonego do zapisu najbardziej istotnych oświadczeń. W dalszej kolejności Policja będzie mogła skierować wniosek do prokuratora o przesłuchanie świadka, jeżeli jego zeznania mogą mieć szczególne znaczenie dla procesu. Tego rodzaju uregulowanie w praktyce rodzi różnorakie konsekwencje. Po pierwsze świadek rozpytywany „na notatkę” będzie mógł bez konsekwencji zeznać lub zataić prawdę, jako podlegający wyłączeniu z odpowiedzialności za czyn z art. 233 § 1 kk. Po drugie ten sam świadek, który oświadczy „na notatkę” prawdę, zanim nastąpi przesłuchanie przez prokuratora będzie podlegał nielegalnemu oddziaływaniu ze strony przestępców lub adwokatów, którego celem będzie odwołanie treści oświadczenia. Po trzecie, odstęp czasowy pomiędzy rozpytaniem „na notatkę”, a przesłuchaniem przez prokuratora obniży dynamikę postępowania. Po czwarte, „rozpytanie na notatkę” i przesłuchanie stanowić będzie w istocie powielenie tej samej czynności. Wreszcie „przerzucenie” obowiązku przesłuchania wszystkich świadków na grupę niespełna czterech tysięcy prokuratorów, zwłaszcza na poziomie prokuratur rejonowych i okręgowych, doprowadzi do całkowitego „zakorkowania” śledztw, a w konsekwencji istotnego wydłużenia postępowań. Przyjęte przez Parlament rozwiązanie rodzi szczególne niebezpieczeństwo w sytuacji zatrzymania na 48 godzin, w którym to terminie niezbędne jest albo zwolnienie podejrzanego albo też przekazanie go do dyspozycji sądu wraz z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania. Przesłuchanie w tym terminie świadków przez prokuratora wydaje się praktycznie niemożliwym do wykonania, zwłaszcza w sprawach w których zwyczajowo

przesłuchuje kilku funkcjonariuszy. Przedmiotowe rozwiązanie, o ile nie będzie skutecznie „obchodzone” przez prokuratorów, nazwać należy sabotażem ze strony jego autorów.

III. Obrona „na żądanie” i koszt podatnika.

Uzasadnione zaniepokojenie budzą regulacje dotyczące obrony obligatoryjnej. Jak wynika z treści Uzasadnienia projektu: „w postępowaniu sądowym wyznaczenie obrońcy z urzędu następować będzie na wniosek oskarżonego, bez związku z jego sytuacją majątkową.” Projektowane rozwiązanie wprowadza w istocie instytucję „obrony na życzenie” na koszt Skarbu Państwa. Efektem przedstawionej przez projektodawcę koncepcji będzie występowanie obrońcy niemal w każdym procesie. Koszty tego przedsięwzięcia projektodawcy przerzucają w całości na podatnika. Podkreślenia w tym miejscu wymaga również okoliczność, iż „obrońca na życzenie” przysługiwał będzie również osobie dobrze sytuowanej. Koszty projektowanej regulacji nie zostały w sposób rzetelny i wiarygodny skalkulowane. W ocenie Rady Głównej z mogą one wynosić nawet dziesięciokrotność kwoty 200 mln złotych zarezerwowanej przez autorów reformy, na co w sposób szczegółowy wskazano w stanowisku z 17 kwietnia 2012 r. Dodatkowo zauważyć należy, iż wprowadzenie instytucji „obrońcy na żądanie” do obrony kompleksowej lub wykonania konkretnej czynności (art. 80a § 1 i 2), otwiera drogę do świadomego przewlekania procesu, zwłaszcza w sprawach, w których występuje wielu oskarżonych, w tym sprawach związanych z działalnością grup przestępczych. Wystarczy, że na kolejnych terminach rozprawy, kolejni oskarżeni składać będą kolejne wnioski o wyznaczenie obrońcy. Rozpoczęcie procesu w realnej perspektywie czasowej nie będzie wówczas możliwe.

IV. Przyspieszenie, czy spowolnienie procesów karnych?

Rada Główna Związku Zawodowego Prokuratorów z najwyższym niepokojem odnosi się do decyzji o likwidacji trybu uproszczonego. Koliduje ona z ogólnym założeniem nowelizacji, której celem ma być przyspieszenie postępowania i wydaje się co najmniej nieprzemyślana oraz nazbyt pochopna. Obecnie w trybie uproszczonym rozpoznawane są sprawy, w których było prowadzone dochodzenie. Zasadniczymi i pozytywnymi w kontekście postulatów usprawnienia i uproszczenia postępowania konsekwencjami formy dochodzenia i trybu uproszczonego są w pierwszej kolejności możliwość jedynie zatwierdzenia przez prokuratora aktu oskarżenia sporządzonego przez Policję i inne uprawnione organy i nie zawierającego uzasadnienia, z drugiej zaś brak obowiązku uczestniczenia oskarżyciela w rozprawie i posiedzeniu. Rozwiązania te wyłączają zatem prokuratora z części prostych i nieskomplikowanych czynności wychodząc

naprzeciw dobrze pojmowanej ekonomicznej procesowej. Prokurator nie ma procesowego obowiązku samodzielnego sporządzania aktów oskarżenia w prostych sprawach, takich jak np. prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, czy niealimentacja. W takich sytuacjach akty oskarżenia przygotowuje Policja i inne organy. Po drugie prokurator nie ma obowiązku uczestniczenia w dużej części prowadzonych przed sądami rozpraw w najdrobniejszych sprawach. W tym czasie może skupić się na prowadzeniu postępowań przygotowawczych o większym ciężarze gatunkowym oraz sprawowaniu efektywnego nadzoru nad Policją i innymi służbami. Proponowane rozwiązania spowodują „przerzucenie” ogromnej części aktywności prokuratorów na sprawy drobne. Nie będzie wielkim ryzykiem stwierdzenie, że w pewien sposób „zamkną” go w sądzie na sprawach drobniejszych. Kwestia poszerzenia obowiązków prokuratora o udział w rozprawach dotychczas rozpoznawanych w trybie uproszczonym oraz obowiązek sporządzania aktów oskarżenia dotychczas sporządzanych przez Policję i inne uprawnione organy, została całkowicie pominięta w ocenie skutków regulacji. Tymczasem wprowadzenie takich zmian skutkować będzie albo koniecznością zwiększenia ilości prokuratorów lub potrzebą głębokiej reformy strukturalnej, która prowadzić będzie do szerszego wykorzystania zasobów prokuratorów wyłączonych z udziału w postępowaniach przed sądami pierwszej instancji i sporządzania aktów oskarżenia. Wprowadzenie proponowanych rozwiązań bez tego rodzaju zmian doprowadzi do częściowego paraliżu prowadzenia postępowań przygotowawczych, skutkiem czego będzie znaczne wydłużenie czasu ich trwania. Jak łatwo dziś wyliczyć, skoro prokuratorzy w trybie uproszczonym kierują do sądu ponad połowę aktów oskarżenia, to ilość czasu spędzanego w sądach bez uwzględnienia zmiany sposobu procedowania na kontradyktoryjny, wzrośnie co najmniej dwukrotnie. Tym sposobem, przy aktualnej liczbie prokuratorów, zabraknie czasu na prowadzenie postępowań, co w sposób ewidentny zmniejszy bezpieczeństwo prawne obywateli.

Uwzględniając powyższe okoliczności, Rada Główna apeluje do podmiotów mających inicjatywę ustawodawczą o pilne podjęcie działań mających na celu dostosowanie Prokuratury i Policji do sprostania warunkom nowego procesu. Osiągnięcie tego celu możliwe jest tylko poprzez wydłużenie *vacatio legis* w stosunku do uchwalonych regulacji, co najmniej do 30 lipca 2016 r. W tym czasie za konieczne uznać należy powołanie specjalnej Komisji ustrojowej w skład której wejdą nie tylko teoretycy i lobbyści ale przede wszystkim praktycy - prokuratorzy, sędziowie i adwokaci. Zadaniem Komisji byłoby dostosowanie ustroju organów prowadzących postępowanie przygotowawcze do wymogów nowego procesu karnego oraz dalsze zmiany w tym

ostatnim, tak aby nie generował on ewidentnych zagrożeń dla bezpieczeństwa prawnego obywateli.

Do wiadomości:

Prezydent RP

Prezes Rady Ministrów

Marszałek Sejmu

Minister Sprawiedliwości

Przewodniczący Klubów parlamentarnych

Przewodniczący Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka

Przewodniczący Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji

Prokurator Generalny

Krajowa Rada Prokuratury